

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth Zoltán jogtanácsos által képviselt felperesnek, a dr. Szabó Judit pártfogó ügyvéd által képviselt alperes ellen, a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott dr. Szabó Róbert ügyvéd által képviselt beavatkozó, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2009. január 26. napján meghozott, 5.P.22.824/2006/77. számú ítélete ellen, az alperes részéről 78. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az első fokú pártfogó ügyvédi díj 15.000 (tizenötezer) forint; továbbá a le nem rótt 472.880 (négy százhetvenkettő ezer-nyolcszáznyolcvan) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szabó Judit pártfogó ügyvéd díját 7.500 (hétezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy saját költségvetése terhére utaljon ki 7.500 (hétezer-ötszáz) forint pártfogó ügyvédi díjat dr. Szabó Judit pártfogó ügyvéd részére.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 403.800 (négy százháromezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi beavatkozó az alperes tulajdonában álló gépkocsi által okozott balesetben sérüléseket szenvedett. Az alperes gépjárműve nem rendelkezett kötelező felelősségbiztosítással, ezért a beavatkozó balesettel összefüggésben felmerült kárait a felperes térítette meg. A felperes összesen 7.781.435 Ft kártérítést és kamatot fizetett meg.

A felperes keresetében az alperest a károsult részére helyette kifizetett kártérítés, továbbá 100.000 Ft költségátalány megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes ellenkérelmében 162.546 Ft-ot meghaladóan a kereset elutasítását kérte, egyrészt vitatva, hogy a felperesi beavatkozónak a személyi sérüléseivel összefüggésben kára keletkezett, másrészt eltúlzottnak minősítve a gépjármű kár igényét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 7.008.474 Ft és kamatai, továbbá a felperes és a beavatkozó részére egyaránt 200.000-200.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, míg az alperes pártfogó ügyvédjének díját 18.000 Ft-ban állapította meg. Az elsőfokú bíróság a kereset jogalapját a 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet 2. § (1), (3) és (4) bekezdése, továbbá 10. § (7) bekezdése alapján találta megalapozottnak, arra figyelemmel, hogy az alperes a beavatkozó káraiért a Ptk. 346. § (1) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó 339. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozik. A kár összegét a Ptk. 355. § (1), (2) és (4) bekezdése szerint vizsgálva úgy foglalt állást, hogy a gépjármű kár címén kifizetett összeg 73.486 Ft erejéig volt indokolt és az alperesre áthárítható. Az elsőfokú bíróság szakértői vélemény alapján igazottnak találta a múltékony időszakra a személyi sérülésekre megfizetett kártérítés jogalapját, ugyanakkor úgy foglalt állást, hogy a beavatkozó kárának összege nem került bizonyításra. A költségpótló járadék körében az uszoda és masszázsköltséget, valamint az alperes által sem vitatott költségátalány 100.000 Ft-os összegét találta alaposnak.

A beavatkozó baleset következtében kiújult betegségével, az ennek következtében előállt 25%-os munkaképesség-csökkenésével, a balesetkori ár- és értékviszonyok alapulvételével indokoltnak tartotta 1.200.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetését. A többteleterő kifejtésre megfizetett járadékra irányuló igényt és a járadék megváltással kapcsolatos 5.100.000 Ft-os követelést megalapozottnak találta.

Az ítélet részbeni megváltoztatása, tartalmilag 6.729.942 Ft-tal történő leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság ítéletét a nem vagyoni kártérítés, a személyi sérülésekkel összefüggő járadék, továbbá a járadék megváltás tekintetében támadta. Álláspontja szerint a felperes nem vagyoni kára nem a balesettel, hanem a már azt megelőzően fennálló egészségi állapotával volt okozati összefüggésben, hiszen bár korábbi műtétjét követően javult az állapota, azonban a betegség kialakulását megelőző állapottal nem volt megegyező. A többteleterő kifejtési járadékot ugyancsak azért találta megalapozatlannak, mert az

erőmegfeszítés nem a balesettel, hanem az azt megelőző egészségi állapottal volt összefüggésben. Az uszodai és masszázsköltségek tekintetében azért kérte a kereset elutasítását, mert a beavatkozó balesetet megelőző egészségi állapota is szükségessé tette ennek igénybevételét. Külön támadta az első fokú ítéletet a pártfogó ügyvédi díj megállapítása tekintetében azt sérelmezve, hogy díja sem költségátalányt, sem forgalmi adót nem foglalt magában.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult, míg a beavatkozó ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Pp. 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az első fokú ítélet marasztaló rendelkezése 278.532 Ft, elutasító rendelkezése 872.961 Ft erejéig.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is.

A nem vitás tényállás szerint a felperesi beavatkozó a balesetet megelőzően gerincműtéten esett át, amelyet követően 2002. szeptember közepéig betegállományban volt, majd azt követően munkába állt. Munkáját a baleset napjáig megfelelően el tudta látni, a balesetet követően azonban néhány nap elteltével gerincpanaszai kiújultak, és emiatt 25 %-os munkaképesség-csökkenés alakult ki nála. A perben rendelkezésre álló aggálytalan orvosszakértői vélemény - a felperes által korábban beszerzett szakvéleménnyel egyezően - megállapította a balesettel való okozati összefüggést, ezért alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésében az alperes, hogy a felperesi beavatkozó életkörülményeinek romlása a balesetet megelőző szervi megbetegedésével áll összefüggésben. Az elsőfokú bíróság a balesetkori ár- és értékviszonyok alapulvételével helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes indokoltan térített 1.200.000 Ft nem vagyoni kártérítést a beavatkozó nem vagyoni hátrányainak kiegyenlítésére.

Ugyancsak aggálytalan orvosszakértői vélemény állapítja meg, miszerint a beavatkozó a balesettel összefüggésben ereje 25 %-os mértékű megfeszítése árán tudja korábbi kereső tevékenységét ellátni. Ezért a felperes ezzel összefüggésben is jogszerűen nyújtott kártérítést a beavatkozó részére.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy önmagában az erőmegfeszítési járadéknak a nyugdíjazás várható időpontjáig folyósítandó összeg is meghaladja az egyösszegű megváltásként megfizetett kártérítési összeget, ezért ennek kifizetésére is jogszerűen került sor.

Az elsőfokú bíróság a személyi sérülésekkel összefüggő költségpótló járadék megtérítésére irányuló keresetet a házkörüli kisegítő, a közlekedési, valamint gyógyszer-többletköltség tekintetében a kár összegének bizonyítása miatt elutasította. Ezért az ítélet az e tételekkel kapcsolatos fellebbezést, az ítélet indokolása elleni fellebbezésként bírálta el. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés

nélkül állapította meg az orvosszakértői vélemény alapján ezen járadék tételek indokoltságát, ezért az alperes alaptalanul sérelmezte ezt a fellebbezésében.

Az uszodai és masszázsköltségek tekintetében arra hivatkozott az alperes, hogy a beavatkozó korábbi gerincműtétjét követően a zárójelentés előírt ilyen kezeléseket, ezáltal nem a balesettel állnak az ezzel kapcsolatos költségek okozati összefüggésben. Az okozati összefüggés hiánya megállapításához az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a beavatkozónak a műtét utáni felgyógyulását követően is szüksége volt kezelésekre, és ezzel korábban is költsége merült fel. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján okszerű mérlegeléssel állapította meg, hogy a beavatkozó uszodai és masszázs költségei a balesettel és nem a korábbi műtétjével állnak okozati összefüggésben. Ezért jogszabálysértés nélkül állapította meg a felperes által ezen a címen kifizetett kártérítés indokoltságát.

Az 57/2007. (XII. 22.) IRM-PM együttes rendelet 4. § (2) bekezdése értelmében a 7/2002. (III. 30.) IM rendeletnek az előző rendelettel módosított rendelkezéseit azokban az ügyekben kell alkalmazni, amelyekben a pártfogó ügyvédi képviselő biztosítására irányuló kérelmet a rendelet hatálybalépését követően terjesztették elő. Mivel az alperes pártfogó ügyvéd kirendelési kérelme ezt megelőzően került benyújtásra, a 7/2002. (III. 30.) IM rendeletnek a módosítást megelőző rendelkezéseit kellett a pártfogó ügyvédi díj megállapítására alkalmazni. Eszerint a rendelet 5. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a kirendelt ügyvédi óradíj négyszeresének megfelelő összegű pártfogó ügyvédi díj állapítható meg, továbbá az 1. § (2) bekezdése értelmében a pártfogó ügyvéd költségterítés címén készkiadásainak megtérítését indítványozhatja. Ezek megtérítésére az alperes pártfogó ügyvédje indítványt nem tett, így esetleges költségei megtérítésére nem tarthat igényt. Tévesen sérelmezte továbbá az utóbb hatályba lépett módosított rendelkezések alapján a pártfogó ügyvédi díj helytelen megállapítását, és a költségátalány mellőzését is.

A Fővárosi Ítéltábla éppen a fellebbezés alapján észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az idézett rendelkezéstől eltérő, magasabb összegben, a kirendelt ügyvédi óradíj hatszorosában állapította meg az első fokú pártfogó ügyvédi díjat, ezért a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel ebben a tekintetben a jogszabályoknak megfelelően pontosította az első fokú ítéletet, és a pártfogó ügyvédi díjat a kirendelt ügyvédi óradíj négyszeresére és ennek általános forgalmi adójára szállította le.

Észlelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a le nem rótt kereseti illeték viseléséről sem rendelkezett, ezt a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján ugyancsak pótolta.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a fenti pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében elvesztett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1)

bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban felmerülő kiadásait maga viseli, köteles megtéríteni a felperes másodfokú perköltségét.

A Fővárosi Ítéltábla a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett, míg a pártfogó ügyvédi díjat a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdése, valamint 1. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2009. szeptember 9.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró